

[Sigsgaard.]

pauvert, om muligt endnu mere pauvert, end de mest pessimistiske, bl. a. jeg selv, havde regnet med. Det eneste, man har hittet ud af, er, hvilke undersøgelser der bør foretages, for at man kan analysere kommunernes indbyrdes økonomiske stilling. Selve analysen, som vi havde regnet med at udvalget ville komme med et oplæg til eller ville foretage, er altså skudt ud i meget uvis fremtid. Må jeg i den forbindelse spørge, om det er meningen, at regeringens byrdefordelingsudvalg også skal behandle hovedstadsområdet forhold.

På hele denne baggrund vil man forstå, at det er med om muligt endnu større betænkelighed end tidligere, at SF går med til nok en forlængelse. Desværre er der nok ikke anden mulighed. Jeg så meget gerne en hurtig helhedsordning af de økonomiske forhold specielt i hovedstadsområdet, men detaljændringer, som hr. Enggaard og nu også hr. Hastrup var inde på, tror jeg er betænkelige. Jeg tror, at vi under det udvalgsarbejde, som jeg forstår vil komme, i stedet for skal bestræbe os for at få skabt en eller anden slags sikkerhed for, at vi hurtigt kan nå frem til helhedsløsningen.

Niels Helveg Petersen: Jeg skal i det væsentlige henvise til, hvad mit partis ordfører, hr. Axel Sørensen, sagde — Folketings-tidende 1966-67, 1. samling, sp. 535 — da lovforslaget tidligere var til første behandling.

Ministeren gav sidst udtryk for et forsigtigt håb om, at det var sidste gang, denne lov skulle forlænges. Det er utilfredsstillende for folkettinget at blive ved med at forlænge en midlertidig lov gang på gang. De ordninger, vi nu er i færd med at forlænge, er ikke egnet til at fortsætte i en uendelighed, men hvis de implicerede kommuner selv kan blive enige, vil det selvfølgelig være at foretrække, og det er det, denne forlængelse skulle give en mulighed for. Men hvis ikke dette er sket inden næste gang, begynder problemet at stramme til for alvor, og folke-

tinget vil næppe én gang til kunne forsvare at afvente udviklingen og kommunernes forhandlinger, men kan blive nødt til selv at gribe ind og tage fat.

Omegnskommunerne er i en vældig udvikling, og forholdene i omegnskommunerne er i dag ikke de samme, som da disse midlertidige ordninger første gang trådte i kraft. Men i betragtning af tilslutningen fra de kommunale organisationer kan jeg på mit partis vegne anbefale lovens forlængelse, og jeg ser frem til under udvalgsbehandlingen at få opklaret, hvilke forhåbninger man kan nære til, at kommunerne selv kan løse disse problemer.

Niels Westerby: Vi vil ikke gå imod en forlængelse af denne lov, men det er sandelig heller ikke med nogen særlig glæde, vi er med til at forlænge den. Vi synes, der trænges til en afklaring, og vi vil henstille til indenrigsministeren, at han prøver at puffe lidt til kommunernes forhandlinger, sådan at man kan opnå denne afklaring og få den helhedsløsning, vi trænger til.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Hvis hr. Niels Westerby tror, at jeg er ved at dø af grin over dette lovforslag, så tager han fejl. Det er ikke særlig morsomt.

Jeg vil gerne sige til hr. Enggaard, som gav udtryk for pessimisme og mente, at vi vel næppe var nået videre om 2 år, at det håber jeg oprigtigt vi er. Når jeg tror det og håber det, altså også tror det, er det, fordi jeg regner med, at vi får gennemført loven om strukturændringen for de øvrige kommuner i landet, og at man ved kommunalreformkommissionens arbejde måske kan give inspiration til hovedstadssamrådet. Jeg kan naturligvis ikke garantere noget som helst, og jeg vil da ikke lægge skjul på, at embedsmændene i og for sig var indstillet på en 3-årig forlængelse, medens jeg havde en barnagtig tro på, at hvis man sagde 2 år, lagde man pres på de herrer. Men jeg er da helt enig i, at nu må vi tale med dem. Jeg